

[Alvilda Larsen.]

vente svar på det: Hvad er der sket, som får regeringen til at foreslå en udligning, som man så sent som for 17 måneder siden i en særlig udtalelse til befolkningen tog afstand fra?

Den 4. januar 1953, altså endnu senere, stillede den nuværende økonomi- og arbejdsminister i en artikel i „Social-Demokraten“ det spørgsmål til den daværende konservative indenrigs- og boligminister, det ærede medlem hr. Aksel Møller, om han ville forære grundejerne 3—4 milliarder kr. i formuestigning, og vendte sig stærkt imod en sådan plan. Hertil vil ministeren i dag svare: ja, men den husleje-forhøjelse, som socialdemokratiet foreslår nu, vil ikke gå i husejernes lommer. Nej, denne husleje-forhøjelse vil ikke for alle pengenes vedkommende gå i husejernes lommer; en del af den vil gå den vej, men resten vil gå i statskassen.

Det foreliggende lovforslags bestemmelser om lejeforhøjelse og lejeudligning står i skarp modstrid til den socialdemokratiske udtalelse af december 1952, som slutter med følgende afsnit — hvis jeg må have lov at citere. Under overskriften: „Den indre front må ikke svækkes“, står der:

„En sådan politik stiller krav til statskassen, men netop i den nuværende situation er sociale fremskridt af særlig betydning. De krav, der stilles til vort land på forsvarrets område, må ikke medføre en svækkelse af den indre front.“

Efter at have skitseret en plan til billig-gørelse af nybyggeriet, om en nedbringelse af lejen i nybyggeriet udtalte socialdemokratiet altså dengang, at noget sådant stillede krav til statskassen, men i dag stiller regeringen ikke krav til statskassen, derimod til de 800 000 lejere, som tilfældigvis bor i det ældre byggeri, og som ikke har noget ansvar for eller skyld i den prisudvikling, der har medført den høje husleje i nybyggeri. Det er disse lejere og ikke statskassen, der skal betale for de ansvarliges synder. Fra anden side, der står boligministeren nær, nemlig fra Fællesorganisationen af almennyttige danske Boligselskaber, som må formodes at have et ikke ringe kendskab til bygge- og lejeforhold, forelå der så sent som for 3 uger siden en afstandtagen fra

denne husleje-forhøjelse. På selskabernes kongres i sidste måned udtalte arbejdsdirektør K. Korsgaard følgende ifølge „Social-Demokraten“:

„Lejeforhøjelser bør derfor ikke til-lades generelt, men kun individuelt, hvor det for den enkelte ejendom godt-gøres, at indtrådte stigninger i nødven-dige driftsudgifter gør lejeforhøjelser rimel-ige.“

Alt dette understreger det rigtige i kom-munisternes stilling til lovforslaget, idet dette efter vor mening overfor de 800 000 lejere er en udfordring, som vi ikke vil være med til. Der findes ingen rimelig begrundelse for at foretage disse lejefor-højelser. Udover at staten får en almindelig lejeskat, opnår husejerne en solid husleje-forhøjelse, uanset at man ved, at en meget stor part af udlejerne, især de store ejen-domsselskaber, i forvejen henter gode ud-bytter hjem. Der er intet i køb og salg af beboelsesejendomme, der tyder på, at det ikke fortsat er en meget god pengeanbrin-gelse at købe ejendomme og meget ind-bringende at være husejer. Vi vil ikke være med til på den måde at fordyre huslejen. Vi vil ikke være med til at ødelægge mulig-heden for at få den fundamentale menne-skeret virkeliggjort, som det er at have en bolig til en rimelig betaling.

Ja, men hvad så med de stakkels menne-sker, der må betale de enorme huslejer i nybyggeriet? Skal de ikke hjælpes? Er deres husleje rimelig? Hertil svarer vi, at det er den absolut ikke, det er uanstændige hus-lejer, der er tale om. Naturligvis har disse lejere krav på hjælp og beskyttelse, og jeg kan tilføje, at ingen har som kommuni-sterne tordnet mod de høje huslejer i ny-byggeriet, lige fra de første tegn på stig-ning viste sig. Dengang var der ingen, der tog os alvorligt, der var ingen, der ville høre på os. Vi har stillet spørgsmål på spørgsmål til de skiftende regeringer efter krigen vedrørende kontrollen med ny-byggeri. Vi har omtalt problemerne under debatterne herinde, vi har krævet skær-pede kontrolforanstaltninger af forskellig art, vi har krævet indgreb mod sortbørs-byggeriet i de første år efter krigen, vi har forlangt indskriden og forbud mod mono-polisering af byggematerialeindustrien o.s.v., men hver eneste gang har man afvist vore